

Til nr. 6.

Det foreslås at ophæve den eksisterende adgang for en skatteyder til at klage til landsskatteretten over en anden skatteydere formentlig for lave skatteansættelse. Bestemmelsen stammer fra en tid, hvor skatteansættelser i vid udstrækning blev fremlagt til almindeligt eftersyn, eksempelvis i tilfælde, hvor behørig selvangivelse ikke var indgivet rettidigt, men der er nu yderst sjældent grundlag for dens anvendelse.

Der sker ingen ændringer i den ret, som en ægtefælle efter kildeskattelovens § 80, stk. 3, har til at klage over den anden ægtefælles skatteansættelse, idet ægtefællen i denne forbindelse ikke betragtes som „en anden skatteyder“.

Til nr. 8.

Bestemmelsen i § 11, stk. 2, er overflødig, idet der nu er skyldråd i alle skyldkredse.

Til nr. 9.

Forslaget til ændring af § 12, stk. 1, udbygger reglerne om de krav, der kan stilles til en klage. Efter den i de indledende bemærkninger nævnte bekendtgørelse nr. 446 af 21. august 1975 med en dertil knyttet instruks påhviler det amtsskatteinspektorerne at medvirke til, at bestemmelsen kan være opfyldt, når sagen videresendes fra amtskatteinspektoratet til landsskatteretten.

Klagerne kan som hidtil fremsætte begæring om personlig forhandling, men det foreslås, at landsskatteretten skal kunne se bort fra en sådan begæring, når denne behandlingsform efter forholdene må anses for åbenbart overflødig. Det er herved taget i betragtning, at der — som anført i de indledende bemærkninger — af amtsskatteinspektorerne udfærdiges en sagsfremstilling, der har været forelagt klageren, forinden sagen indsendes til landsskatteretten.

Til nr. 10.

Den foreslåede affattelse af § 13 samler de bestemmelser, hvor landsskatteretten afviser klager. Der er i visse tilfælde åbnet mulighed for, at landsskatteretten alligevel kan tage en klage under påkendelse i realiteten, hvor der skønnes at være særlige forhold, der kan begrunde dette. Kompetencen til at kunne undlade afvisning foreslås henlagt til landsskatteretten. Ministerens hidtidige beføjelser på dette område, hvis omfang i visse tilfælde har givet anledning til tvivl, ophæves samtidig.

Forslaget indebærer en administrativ forenkling.

Til nr. 11.

Forslaget indebærer, at det klart kommer til at fremgå af bestemmelsen, at også en klager, der har

modtaget en afvisningskendelse, f. eks. på grund af fristoverskridelse eller vægning ved at fremføre tilstrækkelig begrundelse af klagen, vil have adgang til at indbringe sagen for domstolene til afgørelse af dens realitet.

Til nr. 13.

Forslaget er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 13 (nr. 10), hvorefter ministerens kompetence til at tillade indbringelse for landsskatteretten i særlige tilfælde ophæves.

Til nr. 15.

Forslaget indeholder en tydeliggørelse af den gældende retstilstand. Alene i de tilfælde, hvor klagen vedrører et skyldråds eventuelt ligningsrådets værdiansættelse af fast ejendom, er landsskatterettens kendelser endelige.

Til nr. 16.

Efter forslaget indføres der lovbestemmelser om adgang til genoptagelse af en sag, der har været påkendt af landsskatteretten, medens sådanne bestemmelser hidtil kun har været optaget i forretningsordenen nr. 299 af 7. juli 1942 § 14.

Det må tillægges væsentlig betydning, at landsskatterettens afgørelser i videst muligt omfang bliver materielt rigtige, og at det bliver landsskatteretten selv, der tager stilling til, om nye oplysninger, som ikke tidligere har været fremdraget under sagen, kan føre til et væsentligt andet resultat, således at klageren eventuelt kan undgå at indbringe sagen for de almindelige domstole. Det forudsættes, at bestemmelsen administreres restriktivt, og det må således ikke kunne lægges klageren til last, at de nye oplysninger af betydning for sagen ikke tidligere har været fremme. Landsskatteretten vil under bestemmelsens anvendelse kunne lægge vægt på, om de nye oplysninger fremkommer inden for en rimelig tid efter sagens afgørelse.

Bestemmelsen i stk. 2 giver retten mulighed for i særegne tilfælde at se bort fra de almindelige betingelser for genoptagelse. Bestemmelsen vil kunne tænkes anvendt, hvor landsskatteretten har afsagt en kendelse, der vedrører spørgsmål, som samtidig verserer for domstolene, og hvor domstolsafgørelsen tilsidesætter hidtidig landsskatteretspraksis. Det forudsættes, at bestemmelsen praktiseres restriktivt. Retsmidlet over for rettens afgørelser må fortsat være indbringelse for domstolene, og forfølger en klager ikke sin opfattelse gennem indbringelse for domstolene, skal der efter forslaget foreligge særegne omstændigheder, der taler afgørende for at tillade genoptagelse. En mere almindelig adgang ville desuden medføre uoverskuelige administrative vanskeligheder.